

Νέον έτος 2014

Το τμήμα α2 Γυμνασίου του Μουσικού Σχολείου Λάρισας απευθύνει σε σας τη δραστηριότητα που επέλεξε με τη φιλόλογό του, κ. Φανή Μαγκούτα, για να ευχηθεί

*Επιτέλους Χριστούγεννα!!!
Χριστούγεννα ξανά, μεγάλη χαρά!
Γαλοπούλα στα τραπέζια τα γιορτινά!*

Αφιερώνει στους γονείς, φίλους, δασκάλους και σε κάθε μαθητή της Λάρισας τα κείμενα που παρατίθενται και σας δίνει τον ορισμό του Σκρουτζ του Ντίκενς από τη χριστουγεννιάτικη ιστορία:

Δεχόμεθα ευχάς και δώρα!!!

*Το Νέον Έτος θα γινούν όλα ευνοϊκά σας,
Να διορθωθούν τα πράγματα να χαιρή η καρδιά σας.
ΚΑΙ ΕΙΣ ΕΤΗ ΠΟΛΛΑ*

Από το διήγημα «Οδοκαθαριστής» στις Ιστορίες που συγκίνησαν και άρεσαν στην κόρη μου του Χρήστου Π. Πετρόπουλου.

Μια τετράποδη ελπίδα...

Πλησίαζαν τα Χριστούγεννα του 2001, η πόλη άστραφτε στολισμένη και μεταμορφωμένη να υποδεχτεί τις γιορτές. Ο κυρ Βασίλης γύριζε κουρασμένος από το τσαγκάρικό του. Το ρολόι της πόλης έδειχνε Χριστούγεννα, αλλά το ρολόι της καρδιάς του έδειχνε μεσάνυχτα. Μέσα από την αγορά και πλάι από τους ανθρώπους που ψώνιζαν, γελούσαν και μιλούσαν, για ακόμα μια φορά η θλίψη τον κατέλαβε. Σκεπτόταν ότι αυτά δεν θα τα ξαναζούσε ποτέ, αφού στο σπίτι δεν τον περίμενε κανείς.

Καθώς περπατούσε βιαστικά, αισθάνθηκε πως κάτι τον ακολουθούσε. Γυρνώντας είδε ένα μικρό καφέ σκυλάκι με γυαλιστερά ματάκια και συμπαθητική μουσούδα. Στην αρχή δεν έδωσε σημασία, αλλά με τη δεύτερη ματιά είδε πως τον είχε ακολουθήσει μέχρι το σπίτι. Φτάνοντας εκεί ο κυρ Βασίλης μπήκε στο σπίτι βιαστικά. Μετά από λίγα λεπτά όμως άκουσε κλάματα και γαυγίσματα. Ανοίγοντας την πόρτα το μικρό τετράποδο σε χρόνο ντε – τε τρύπωσε μέσα στο σπίτι. Ανεβαίνοντας γρήγορα ο κυρ Βασίλης για να το προλάβει, αυτό είχε ήδη κουρνιαώσει στο τζάκι. Έτσι κατάλαβε ότι το σκυλάκι ζητούσε αυτά που ζητούσε και αυτός, αγάπη, συντροφικότητα και ζεστασιά. Το ρολόι της πόλης έδειχνε Χριστούγεννα! ... και η καρδιά του κυρ Βασίλη ήταν φωτεινή.

*Κλεονίκη Καράτζιου,
μαθήτριά του α2*

Ένα τσιγκούνικο μαγαζί

Ήταν παραμονή Χριστουγέννων. Η πιο όμορφη γιορτή! Όλα ήταν θαυμάσια και παντού κυλούσε το πνεύμα των Χριστουγέννων, εκτός από το μεγάλο μαγαζί στη γωνία, που το είχε ο Κύριος Φαμπέρος. Τόσα πολλά παιχνίδια είχε κάθε φορά που έμπαινες, που νόμιζες πως ήταν η είσοδος του παραδείσου. Πολλές φορές μάζευα χρήματα για ένα παιχνίδι από εκείνο το μαγαζί, όμως κάθε φορά που πήγαινα δεν γινόταν τίποτα. Δεν δεχόταν να μου πουλήσει κανένα από τα παιχνίδια του. Πάντα είχα καημό εκείνο το χνουδωτό αρκουδάκι, μα ποτέ δεν το πήρα. Όλα τα μαγαζιά είχαν παιχνίδια, αλλά κανένα δεν είχε εκείνο το αρκουδάκι. Ποτέ δεν είχα τη χαρά να το σφίξω στην αγκαλιά μου.

Είχα ακούσει πολλά για τον κύριο Φαμπέρο και το μαγαζί του, αλλά νόμιζα πως ήταν διαδόσεις. Ώσπου κατάλαβα πως είχαν δίκιο. Ούτε τα Χριστούγεννα δεν τον άγγιζαν. Θυμάμαι πως πολλά παιδιά έβγαιναν κλαμένα από το μαγαζί του φωνάζοντας: Θέλω εκείνο το παιχνίδι! Οι γονείς πρόθυμοι, ο κύριος Φαμπέρος ποτέ. Πάντα τα ράφια του ήταν γεμάτα, ποτέ δεν έλειπε τίποτα και κάθε φορά που πήγαινες να αγοράσεις κάτι σου έλεγε και μια διαφορετική ιστορία που είχε περάσει μαζί του και δεν μπορούσε να το αποχωριστεί. Πάντα τσιγκούνης ήταν με τα παιχνίδια και έτσι έμεινε, τσιγκούνης και στην καρδιά.

Πριν από λίγο καιρό που πήγα, δεν άλλαξε συμπεριφορά. Πήγα να πάρω μια κούκλα στην ξαδέλφη μου, που της άρεσε πολύ, και δεν τα κατάφερα. Ωστόσο, άκουσα για άλλη μια φορά μία από εκείνες τις τρελές ιστορίες που έλεγε ο κύριος Φαμπέρος για τα παιχνίδια του.

Την παραμονή των Χριστουγέννων εμφανίστηκε στο όνειρό του ο παππούς και του είπε: «Κοίταξε Πέτρο παιδί μου, το μαγαζί αυτό είχε πάντα σκοπό να κάνει τα παιδιά χαρούμενα και ευτυχισμένα. Τα έσοδα δεν ήταν πολλά, όμως δεν το πούλησα, γιατί έσπερνε τη χαρά στον κόσμο και διότι δεν μπορούσα να το αποχωριστώ. Εδώ και καιρό όμως έχει χάσει το στόχο του. Παλιά τα ράφια άδειαζαν και με κάθε παιχνίδι πήγαινε και ένα χαμόγελο. Εσύ έπαιζες μαζί τους, τα χάρηκες και άμα δεν τηρείς τους κανόνες του μαγαζιού, καλύτερα να μην το έχεις. Πούλα το! Αλλιώς άλλαξε και κάνε τα παιδιά που βγαίνουν από το μαγαζί σου να είναι χαρούμενα».

Από τότε ο κύριος Φαμπέρος έχει γίνει πολύ συμπαθής, καθόλου τσιγκούνης και δέχτηκε να μου πουλήσει και εκείνο το αρκουδάκι. Ζήτω!

Ναομί Καμπελή,
μαθήτριά του α2

Ακούγοντας μια μελωδία, στο μυαλό μου έρχεται μια ιστορία

Τις προάλλες άκουγα μια μελωδία βγαλμένη από το σαξόφωνο του Dave Brubeck και μπορώ να παραδεχτώ ότι ένιωσα περίεργα. Ήταν σαν ένα άγγιγμα γυναίκας.. απαλό και τρυφερό. Δεν περίμενα ποτέ ότι θα ένιωθα κάτι παρόμοιο, μέχρι που ήρθε μια γυναικεία μορφή στη ζωή μου. Ήταν έρωτας με την πρώτη ματιά και το πρώτο άγγιγμα δεν άργησε να έρθει. Ήταν εκείνη η κοπέλα ή το σαξόφωνο του Brubeck, ακόμα δεν το κατάλαβα τι ήταν - ίσως να ήταν όλα μες το μυαλό μου! Ίσως ήταν αλήθεια, ίσως να μην ήταν τίποτα από όλα αυτά ή μάλλον ήταν η υπέροχη μελωδία που πήρε σάρκα και οστά.

*Χρήστος Μπαμπούλης,
μαθητής του α2*

Το χριστουγεννιάτικο τραπέζι

Επιτέλους, έφτασαν τα Χριστούγεννα! Η πιο χαρμόσυνη γιορτή! Οι δρόμοι γέμισαν από χαρούμενες παιδικές φωνές, ο παγωμένος αέρας, θολός πια από τον γκρι καπνό που ξεπροβάλλει από τις καμινάδες των χιονισμένων σπιτιών, προδίδει με τον πιο γλυκό τρόπο τον ερχομό των Χριστουγέννων. Όλες οι υπέροχες μυρωδιές από τις χριστουγεννιάτικες κουζίνες αναμειγνύονται μεταξύ τους και φτάνοντας στη μύτη σου, δε σε αφήνουν να καταλάβεις τι μαγειρεύει κάθε νοικοκυρά, δεν προδίδουν το μυστικό της. Παίζουν με την περιέργειά σου, ενώ εσύ θέλεις να μπεις σε όλες τις κουζίνες, μία προς μία, και να γευτείς όλες αυτές τις ξεχωριστές και γιορτινές γεύσεις. Αλλά πάντα κάνεις υπομονή για το χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

Τόσο υπέροχο! Με τον συνδυασμό γιορτινού κόκκινου και λευκού των αγγέλων, σε γαληνεύει και μόνο που το βλέπεις. Στο κέντρο του τραπεζιού μια μεγάλη γαλοπούλα, γεμιστή. Καθώς η μαμά την κόβει, ξεχειλίζει η γέμιση, υπερβολικά λαχταριστή με κουκουνάρι και κάστανο! Να και το χοιρινό με τα δαμάσκηνα. Παλιότερα δεν το έτρωγα, γιατί σαν κάθε μικρό παιδί, δεν μου άρεσε να δοκιμάζω περίεργες γεύσεις. Μα τώρα καταλαβαίνω τι λάθος έκανα. Πιο πέρα, απλώνονται όλων των ειδών οι σαλάτες και αλοιφές, μα ποτέ δεν τους έδινα ιδιαίτερη σημασία, καθώς τραβούσαν το βλέμμα μου τα κυρίως πιάτα. Τέλος, αφού όλοι φάνε, έρχεται η ώρα για τα γλυκά. Τόσα πολλά και τόσο λαχταριστά!

Πάντα το γιορτινό τραπέζι δημιουργεί μια ξεχωριστή ατμόσφαιρα. Όλοι οι συγγενείς στολισμένοι, φορώντας τα καλά τους, σε συνδυασμό με τον χριστουγεννιάτικο διάκοσμο και τις υπέροχες γεύσεις, δημιουργούν κάθε χρόνο κι από μια αξέχαστη εμπειρία...

*Ηλιάνα Μήτσιου,
μαθήτρια του α2*

Η γιαγιά απέναντι

Απέναντι από το διαμέρισμά μας υπάρχει μια τεράστια και πανάρχαια πολυκατοικία. Λίγοι κάτοικοι μένουν εκεί, μία από αυτούς «η γιαγιά». Λίγα άτομα ξέρουν το όνομά της, όλοι την αποκαλούν έτσι, «η γιαγιά». Δεν τη βλέπουν συχνά, εγώ όμως καθημερινά. Το δωμάτιό της είναι ακριβώς απέναντι από το δικό μου. Δεν κάνει πολλά πράγματα· μάλλον δεν κάνει τίποτα. Κάθεται και κοιτάει. Κοιτάει εμένα που παίζω, που κάθομαι με την οικογένειά μου... Μάθαμε για εκείνη τη γιαγιά, δεν έχει οικογένεια. Είναι μόνη, ολομόναχη. Από τη στιγμή που το έμαθα, τη χαιρετάω κάθε μέρα, της χαμογελάω. Νομίζω, δεν ξέρω, πως διακρίνω μια λάμψη στα μάτια της τώρα...

Κατερίνα Καραβασίλη,
μαθήτρια του α2